

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 15. maj 2016

Kirkedag: Pinsedag/B

Tekst: Jer 31,31-34; ApG2,1-11; Joh 14,15-21

Salmer:

SK: 290 \* 289 \* 291 \* 298,3 \* 287

LL: 290 \* 297 \* 289 \* 291 \* 298,3 \* 287

Hvordan ser en lyserød elefant ud?

Det kan ingen af Jer svare på, for der findes ikke lyserøde elefanter. Vi kan ikke være helt sikre på, at lyserøde elefanter blot er elefanter, som vi kender dem, bare lyserøde. Vi kan heller ikke være sikre på, at det er noget lyserødt, som vi kender det, med skikkelse som en elefant. Vi tror, det er elefanter, som vi kender dem, med farven lyserød, som vi kender den farve. I bund og grund kan vi ikke vide præcis, hvordan en lyserød elefant ville se ud, for de findes ikke.

Alligevel har vi en fornemmelse af en sådan. For vi kender farven lyserød, og vi kender elefanten. Så hvis vi kommer ud af kirken, og der står en lyserød elefant ude på kirkegården, så ville vi nok undres og tænke, at sådan en har vi da aldrig set før. Så, når vi aldrig har set den før, hvordan kan vi så sige, at der står en lyserød elefant?

Ja, sådan er det med noget, vi ser, og som vi måske kender uden dog at kende det til fulde. Men hvad er en himstregims? Hvad får man, hvis man sender en ud i køkkenet efter en himstregims? Ja, det kommer an på, hvem man sender. Jeg kan godt komme i tanke om nogen, der vil komme ind med alt andet end tallerkner og bestik, også med de hårde hvidevarer. Himstregims er ved vi ikke, hvad er til, og vi ved som regel

heller ikke, hvad de er. De fremkalder ingen genkendelse eller erkendelse i vore tanker eller forestillingsevner. Men ofte skal der ikke så meget til på himstregimsen, før den straks vækker anelser om et eller andet. Er der nu gevind på himstregimsen, så hører den jo nok til et sted, hvor den kan skrues på. Eller, hvis den er lyserød med snor i, så er det måske en halskæde til vores lyserøde elefant ude på kirkegården.

Hvad nu, hvis der står en grå elefant ude på kirkegården? Så ville vi nok ikke undres så meget over elefanten, som vi ville undres over, hvor den er kommet fra. Elefanten som sådan ville ikke undre os, for den kender vi.

Nu til noget helt andet. Hvor tit tænker vi på, at vi skal blinke med øjnene? Trække vejret, pumpe blodet rundt i kroppen? Når jeg skal hente en kop kaffe i køkkenet, tænker jeg ikke, at nu vil jeg flytte på mine fødder, så de kan føre mig ud i køkkenet osv. Jeg tænker på kaffen, jeg trænger til. Vi tænker først på kroppens funktioner og muligheder, når de ikke fungerer; når det enten gør ondt at gøre det eller er umuligt. Men så kan tanken om det også nemt fylde hele sindet og endda påvirke vores humør og livskvalitet.

Hvordan ved vi, at noget er smukt, dejligt, skønt? Hvorfor synes jeg en sang er god og opløftende? Hvorfor får jeg nærmest gåsehud af begejstring, når Susanne spiller vers 5 i salmen *I al sin glans*, som hun gør? Hvorfor bliver jeg glad ved at se på et maleri, se ud i præstegårdshaven, eller høre min kones stemme? Hvorfor kan en baby skrigte livet ud af kroppen selv om det tages både i den ene og den anden kærlige favn, men tie stille som blev der trykket på en knap, når det tages i mors favn? Hvad er det, der sker?

Hvad enten det handler om babyen, at kigge på noget skønt, høre noget dejligt, eller om himstregimser eller lyserøde

elefanter, så hænger det alt sammen sammen med tre ord, som Jesus også nævner i dagens evangelium: ser, kender og erkender.

Når vi ser noget, så kender og erkender vi det mere eller mindre alt efter erfaring og viden. Og det vi kender og erkender, er også noget vi på en eller anden måde har set. Det er selvfølgelig klart, at ser vi noget, vi slet ikke kender, så kan det være svært at erkende. Alligevel kan vi godt kende noget, vi ikke kan se, og alligevel også erkende. Det kan vi grundet det, vi fejrer her i pinsen.

Nu skal vi ikke blive alt for filosofiske og skelne mellem, hvornår det sete bliver det kendte og det så bliver til det erkendte. Vi skal se det sådan lidt som en proces. Vi skal også prøve at se lidt bort fra en af de farer, som jeg synes, altid lurer i vores kristne tro og livsforståelse: Vi får det så ofte til at lyde som om, det er noget vi skal forstå. Og bliver det helt ekstremt, så kan vi nemt få den opfattelse, at vi kan først være kristne, når vi forstår, hvad det vil sige at være kristne, at vi først kan tro, når vi forstår, hvad det vil sige at tro.

Men den skrigende baby, der tages i sin mors favn og tier stille – forstår denne baby, hvad der sker? Eller er det fordi, babyen nu ser og kender og erkender tryghed og kærlighed? Jeg tror vi nogle gange er nød til at lægge intellektet lidt på hylden, og så blot være. Det er jo heller ikke sådan, at vi først kan leve, når vi forstår at leve.

Men når 'ser' og 'kender' og 'erkender' gør noget ved os, skyldes det, at det sete, og kendte og erkendte, rører ved noget, der i forvejen er i os, og som vi måske skænker lige så mange tanker, som vi tænker på, at vi skal blinke med øjnene.

Når vi taler om Gud, om tro og kristent liv, så er dét i os, som rører ved os og får os til at se, kende og erkende, det er Helligånden.

Egentlig ved vi slet ikke, hvordan Gud eller Jesus ser ud. Så når vi kommer ud af kirken, vil det være lige fedt, om det er Gud eller Jesus eller en lyserød elefant, der står der, vi vil ikke vide noget om nogle af dem eller, hvem der er hvem. Og dog – mon ikke. Vi ved nemlig om Gud. Vi ved om Jesus. For vi har hørt utallige ord om dem. Vi kender dem, uden dog at have set hverken Gud eller Jesus. Vi får det godt, når vi hører om Gud og Jesus, for det rører ved noget i os, som det smukke syn eller den dejlige hørelse i det hele taget. Der er noget i os, som vækker en klang af genkendelse og erkendelse, når vi i ordene ser Gud og Jesus, som vi kender. Og det sker lige så automatisk, som at blodet løber rundt i kroppen på os. Og det gør det, fordi vi har Gud Helligånd i os. Gud er os nær i en fylde så ubemærket og så nødvendig, som selve livet.

Gud Helligånd er vort kristenliv i os. Ikke først, når vi forstår det; men før vi forstår det. Gud Helligånd er kristen-livskraften i os som får os til at se og kende og erkende vor Gud, ikke som noget fremmede og ukendt, men som noget kendt og elsket af os. Helligånden er længslen efter Gud, men er også fylde af Gud. Helligånden er vor erkendelse af Gud Herren, og vor erkendelse af os selv som Guds børn.

Har min kone en smuk stemme? Jeg aner det virkeligt ikke. Men lyden af hendes stemme, er mig god og behagelig. Og det er samme virkemiddel, Gud Helligånd bruger i os, når vi ser, kender og erkender Gud. Ved Gud Helligånd er Gud os god og behagelig. Det skal vi ikke først forstå, ja vi kommer måske aldrig til at forstå det. Vi skal bare være i det og glæde os over, at Gud Herren selv har givet os muligheden for at se, kende og

erkende Ham, nemlig ved at give os sin Helligånd i vort hjerte. Lyserøde elefanter og himstregimser kan vi måske lære at kende ved at slå op i bøger eller google dem. Guds kærlighed og nærvær kan vi lære at kende, ved at se som Helligånden viser os, og deri komme til erkendelse af, at det at være et Guds barn og et troende, kristent menneske, det handler først om at leve med Gud.

Uden Gud Helligåndes fylde og længsel efter Guds kærlighed i os, vil 'Gud' gøre lige så meget ved os, som hvis jeg holdt prædikenen på kinesisk. Det ville jeg heller ikke forstå. Jeg forstår heller ikke alt, hvad jeg ser om og hos Gud. Men jeg forstår, at Gud vil først det liv, hvor vi ser og kender, først derefter bliver det til erkendelse af det sete og kendte. Vi må se Gud, før vi kan kende Gud. Og erkender vi Gud, er det ikke fordi vi forstår, men fordi Helligånden giver os erfaring med det sete og kendte. Ved Helligånden længes vi efter Gud og fyldes af Gud til et liv i tro, håb og kærlighed, set og kendt i og af Jesus.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen